

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

[Εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εἶνε ἄγνωστος ἀκόμη ὁ ἐν Σμύρῃ νεαρός ποιητῆς κ. Λαΐλιος Καρακάσης. Τὸν γνωρίζουν μόνον καὶ τὸν ἀπολαμβάνουν πρὸς τὸ παρὸν οἱ φιλόμουσοι κύκλοι τῆς Σμύρνης, ὅπου δημοσιεῖει ἀπὸ τινος νευρώδεις σατυροὺς στίχους ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Ἐπιθεωρητῆς εἰς τὴν ἔφημερίδα «Κόπανος». Καὶ ὅμως ὡς σατυρογράφου εἶνε μία ἀληθινὴ ἀποκάλυψις. Μία ἰδιοφυΐα εἰσάγουσα καινὰ δαιμόνια εἰς τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν σατυρογραφίαν. Μὲ χαρακτηριστικὴν πρωτοτυπίαν εἰς τὴν ἐμπνευσιν, τὸ ἔφος καὶ τὸν στίχον. Ἡ σάτυρά του εἶνε χαρίεσσα ἅμα καὶ καυστικὴ. Τέρπει συγχρόνως καὶ κωμικοῦρα. Οἱ στίχοι του, εὐθυμοὶ καὶ παιγνιώδεις, ἐξακοντίζονται

οὐχ ἦττον ὡς βέλη κατὰ πάσης κοινωνικῆς ἀσχημίας. Ἐξοὺς ἀνα-
ὕπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς τὸ τοῦ Ὀρατίου : « Ἀρχεῖσθε εἰς ὀλίγους ἀνα-
γνώστας » καὶ ἐξ ἄλλου τὴν ῥήτραν τοῦ Βερανζέρου : « Ὁ Λαὸς
εἶνε ἡ Μοῦσα μου » - ὁ Καρακάσης ἀκολουθεῖ καὶ τὰς δύο ἀρχάς.
Ἡ σάτυρά του εἶνε πολὺ θεαλιστικὴ καὶ οἱ στίχοι του ἔχουν ἐνίοτε
ὤμην γυμνότητα, χωρὶς ὅμως τὴν ὑπαρότητα τῆς χυδαιολογίας.
Ἀπὸ τὰ κάτωθι σατυρικά του, τὰ ὅποια εὐηρεοτήθη νὰ πέμψῃ
διὰ τὸ Ἡμερολόγιον, οἱ ἀναγνώσται θὰ κρίνουν περὶ τοῦ ταλάντου
τοῦ κ. Καρακάση, ὅστις, νέος ἔτι, μόλις 23—24 ἐτῶν, μᾶς ἐπιφυ-
λάσσει ἀναμφιβόλως μεγαλειτέρας ἐκπλήξεις.]

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΟΝΟΜΑ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΥ τῆς ἀποκτήσεως ἑνα τέκνο ἀρσενικὸ
ἄμορφο σὰν τῆς ἀγγελούδια τὰ πονπολοφτέρωτα,
καὶ νὰ σοῦ κατέβῃ — λέει — σὶ τὸ μυαλὸ τὸ πατρικὸ
νὰ τὸ βγάλῃς « Ἐρωτα ! »

Τὶ θεζίλι θὰ σὲ κἀνῃ τέιοιο τέκνο σκανδαλῶδες,
μέσ' στῆ κάθε σου κονβέντα ὅταν τὸνομά του μπαίγη.
— « Ἡ γυναικὰ μου δὲ βλέπει, οὔτε λούσα, οὔτε μόδες,
» μὲ τὸν Ἐρωτα σὶ τὸ σπῆτι βροῖσκει ἄφρωσιωμένη ! »

— « Ἐχω μιὰ καινούργια νιάντα γιὰ τὸν Ἐρωτα σὶ τὸ μάτι.

- « Μὲ τὸν Ἔρωτά μου τᾶχουν ἢ μικρὲς τῆς γειτονεῖᾶς μου »

 — « Μὲ τὸν Ἔρωτα δὲ βροῖσκω ἡσυχία σιὸ κρεββάτι
 » καὶ θαρρῶ πῶς θὰ τὸν κάνω χαβαλὲ τῆς πεθερᾶς μου ! »

 — « Ποῦ νὰ λείπω σὲ βεγγερα ! Ἐξανίσται ἡ κνοῖα.
 » Ἐχομε τὸν Ἔρωτά μας . . . » δόστου γροῖνα, δόστου κάκια
 » Γιὰ τὸν Ἔρωτα παρτίδες κι' ἐκδρομὲς καὶ φασαρία,
 » καὶ πρὶν φύγω—ὑπομνήσεις : Γιὰ τὸν Ἔρωτα . . . βροκάκια ».

Συλλογίσου τὴ συμβία νὰπολῆς μετὰ σπουδῆς
 καὶ τὸν Ἔρωτα νὰλλάζης . . . ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς — φαντάσου
 καὶ σὰν γίνῃ παλληκάρι, τὴ δουλίτσα σου νὰ δῆς
 νὰ θρηγῇ πὸν « ἡσυχία δὲν μ' ἀφίν' ὁ ἔρωντάς σου ! »
 Φίλε μου, σὰν ἀποκίτησης — πρῶτα ὁ Θεὸς — μωρὰ
 φαιμποκαρισμένα κιόλας ἀπ' τὸν περωτὸν Θεόν,
 νὰ θυμᾶσαι πῶς ὄρισκαίστες νὰ σὲ κάνουν μασκαρᾶ,
 ἂν δοθῇ τοῦ φαιμποκάντη τῶνομα σιὸ προῖόν.

ΑΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΝ ἀνοιξι — ἀγαλίζεις μιὰ μικρὴ.
 τὸ καλοκαῖρι — λόγῳ κι' ἀρραβῶνα δίνεις·
 μπαίνει φθινόπωρο — τῆς κάνεις τὸ βαρὺ·
 μπαίνει χειμῶνας — τὴν ἀφήνεις.

Ἄνοιξι — παίξεις φόντα μὲ πουγγὶ λυτὸ
 θέρος — κόβεις τῆς μόδας πανταλόνι
 φθινόπωρο — ἀπομένεις μοναχὰ μ' αὐτὸ
 χειμῶνας — πᾶς σιὸ ῥάφτη σου καὶ σιὸ μπαλλῶνει.

. . . ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

ΔΡΟΣΕΡΗ, ραβροαντισμένη, λὲς καὶ ζῆ γιὰ νὰγαλᾶ!
 Σιὸ σκολεῖο ἔμαθες γλῶσσες, κέντημα, καὶ . . . τὰ λοιπά.
 Μὰ τί κοῖμα πὸν ἡ νειότη ἀρχισε νὰ τῆς ξεσπᾶ
 τὴ καρδιά καὶ . . . τὰ λοιπά.

Κι' εἶχε μέσα σιὸ σκολεῖο τῆς δάσκαλο ἓνα παπᾶ
 πὸν τῆς ἔκαν' ἐρημνεῖα, ἰερά . . . καὶ τὰ λοιπά.
 Κι' ὁ παπᾶς — κακὴ τῆς τύχη — ἐνοιωσε νὰ τοῦ χτυπᾶ
 « ὀφθαλμῶν ἐπιθυμία καὶ σαρκὸς . . . » καὶ . . . τὰ λοιπά·
 κι' ἐν « ταῖς πονηραῖς ἡμέραις » ἐκατάντησε ν' ἀρπᾶ
 γένεια του, μαλλιά του, μπράτσα τῆς μικρῆς καὶ . . . τὰ λοιπά.
 Κι' ἐπειδὴ τῶν μαθημάτων ὁ καιρὸς εὐθύς σκορπᾶ,
 πιάσανε κι' ἐπαναλήψεις γενικὰς . . . καὶ τὰ λοιπά·
 καὶ πηγαίνανε σιὸν ὄρθρο μοναχοὶ των χωρῶν,
 κι' ἀρχίζαν τὰ « Κύριε ἐλέησον » κι' ὕστερα . . . καὶ τὰ λοιπά.

Κι' ἔτσι, λένε, ἡ μικροῦλα τῆ θοησκεία ἀγαπᾷ
μόνο γιὰ τὸ «Κύριε ἐλέησον» τοῦ παπα... καὶ τὰ λοιπά.

ΑΛΛ' ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Ἦι θὰ δοῦν τὰ μάτια μας στὸ καιρὸ ποὺ φτάσαμε!
Σοβαρῶς ἢ κωμικῶς ὅλοι μας ἀλλάξαμε.
Κι' ὅταν παντρευόμαστε — κεί κι' ἂν ἦναι χάλι —
λὲς ἐμεῖς δὲν εἴμαστε, καὶ γινόμασι' ἄλλοι...
Πῶς τὰ φέρνει ἀνάποδα τῆς ζωῆς ὁ σάλος!
Κάνεις ἓνα κόλπο ἐσὺ... καὶ ὠφελεῖται... ἄλλος.
Μιᾶς μικρούλας θελκτικῆς σὲ κεντᾷ τὸ κάλλος,
γίνεσ' ἀντρας τῆς ἐσὺ... καὶ τῆ χαίρει' ἄλλος.
Ἡ κυρία σπαταλᾷ, κι' ὅλως ἀνωμάλως
ἐξοφλεῖς λογαριασμοὺς πού... πλερώνει ἄλλος.
καὶ κοροδώνεσαι παντοῦ, πλάγι τῆς σὰν γάλος,
γιατὶ πῆρες σύζυγο ποὺ δὲν ἔχει... ἄλλος.
Τῆνε πᾶς ὅπου γιορτῆ, δεῖπνο, κέφι, μπᾶλλος:
θὰ γλεντᾶς μαζί μ' αὐτὴ καὶ μαζί τῆς... ἄλλος.
Καὶ μιὰ νύχτα σπῖτι σου θ' ἀνεβῆς τῆ σκάλα,
κι' ἄλλα θ' ἄχης στὸ μυαλό... καὶ θὰ ναῦρης ἄλλα!

(Σμύρνη, 1914)

ΔΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τυχαία συνάντησις συζύγων

Μέσα σὲ σαλόνι ποῦ δέχονται μασκὲ.
Ἡ σύζυγος, ἡ ὁποία εἰσῆλθε μετημφιεσμένη. — Καλὰ ποῦ σε ἤρα
ἐδῶ, ἄνδρα μου, νὰ σ' ἐρωτήσω τί γίνονται τὰ παιδιὰ μας στὸ
σπίτι. Μιὰ βδομάδα τώρα μὲ τοὺς χορούς, δὲν ἤρα καιρὸ
νὰ τὰ ἰδῶ!...
Ἡ σύζυγος. — Μπρέ, γυναῖκα, ἐσὺ εἶσαι; Τὸ ἴδιο θὰ σ' ἐρωτοῦσα
κ' ἐγώ. Τῆ νύχτα πόκερ, τὴν ἡμέρα ὕπνος, ποῦ 'ς τὸ διάλογο
ναῦρω κ' ἐγώ καιρὸ νὰ τὰ ἰδῶ!...